

2023. március 17., péntek – Mk 12,28-34

Jézus a gyilkos szőlőbérlelőkről szóló példabeszédével jópáraknak odamond. Ezek pedig igyekeznek kérdéseikkel fogást találni rajta. Egy írástudó a legfőbb parancs felől érdeklődik. Jézus válaszol, s miután feleletére helyesel a kérdező, Jézus megdicséri. Nem tudom, hány helyen olvasható máshol az evangéliumokban, hogy Jézus megdicsér valakit okos beszédéért. Biztos fordítás kérdése is. Mindenesetre most ez ütötte meg a fületem. Miért is dicsér Jézus? Ebből a szakaszból úgy tűnik, szinte a semmiért. Az írástudó tulajdonképpen csak szóról szóra megismétli Jézus válaszát. Erre akár egy óvoda is képes. Egy felnőtt, teológiában jártas férfitől többet várunk. De akkor most odaképzelem magamat. Itt prédikál egy nevenincs akárki, tömegeket vonz, pedig hajmeresztő dolgokat mond. A legtöbb befolyásos és tudós ember veszélyesnek tartja: ellenségesen veszik körül, faggatják, a húsára vágynak. A ragadozók köreibbe tartozó írástudó szintén beszáll a buliba egy kérdéssel. Legalábbis így látszik kívülről. De őt megérintették Jézus addig elhangzott szavai. A két legnagyobb parancsolat hallatán pedig végleg eldőlt benne valami. Ez már önmagában gyönyörű. Meg is állhatna itt. De nem teszi. A saját társadalmi rétegébe tartozó, gyűlöletet árasztó, eltaposni akaró acsarkodók között nyíltan egyetért Jézussal, megvallja, amit meghallott és befogadott. Nyitott értelmű, rugalmas lelkű és bátor. Az Igazság hallatán nem hagyja magát befolyásolni sem mások, sem az addig magába szívott, sziklaszilárdnak hitt tudás által.

Vajon én felfogom Jézus szavainak értelmét?

Mennyire köt gúzsba, amiről azt gondolom, jól tudom?

Milyen mértékben válogatok az Igéből a körülmények függvényében (pl. kényelmi okokból)?

Megvallom Jézust, megélem tanítását minden helyzetben?

Engem megdicsérne Jézus?

Azt hiszem, már annak is örülök, ha jóindulatúan elmosolyodik a próbálkozásaimon. Gyúrni fogok, hogy elérjem az írástudó szintjét!

Kőszegi Júlia, Budapest